

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra BIRGITTES SKÆBNE (1888)

Citation: Schandorph, Sophus: "Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904", i Schandorph, Sophus: *Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904*, 1904-05, s. 445. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph06-shoot-idm139751828770768/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904

— Hm . . . han gaar jo ogsaa her og driver, Lenoir.
Hm, hm.

— Ja, det er slemt nok.

— Ja, det er en overordentlig betænkelig Lidenskab i de unge og ubefæstede Aar, Hr. Overlærer.

— De har aldrig mærket Lidenskabens Fare i Deres ældre Aar, Lenoir?

Den gamle Danser blev højrød i Hovedet og begyndte at stamme, mens Overlærer Tofte smaaled.

— Nej . . . jeg véd virkelig ikke, hvad . . . Overlæreren mener . . . jeg . . .

— Naa, det er jo Spøg. Kender De ellers de Baner, hvor Louis jager?

— Jeg har ikke gjort mig saa aldeles ringe Umage for at følge hans Veje. Han passerer den meste Del af sin Dag nede i den Grøntbutik hos denne ret skønne Personnage, men som Overlæreren gjorde mig opmærksom paa ikke var fri for at gøre Indgreb i andres Ejendom.

— Hm . . . hm! Det kunde hun jo maaske blive vænnet af med, hvis hun blev lykkelig. Er De vis paa, at Forholdet mellem dem blot er af den Slags, jeg før nævnede . . . Men, om han virkelig holder af hende, for saa er hun da fuldt saa god som de flandede Tøse fra denne Spidsborgerby. Der er noget storlaaet i hendes Skikkelse; hun minder mig i Holdning om de græske Kvinder i Processionen paa Parthenonsfrisen.

— Men véd Overlæreren, at hun har et . . . ikke legitimt Barn?

— Det har De jo ogsaa, Lenoir.

Lenoir tumlede tilbage, som havde han faaet et kraftigt Stød i Brystet, greb i Stoleryggen og stillede sig bagved Stolen som en beskyttende Befæstning.

— Men . . . men . . . det . . . det forstaar jeg ikke . . . stammede han . . . hvorledes . . . hvordan . . .

— Hvorfra jeg véd det? Gennem mange psykologiske Slutninger af Deres Færd lige over for Drengen.

Lenoir bævede i sit indre over Videnskabens Magt til at udfinde alt. Han havde nok hørt Tale om Psykologi, hørt Bournonville nævne Ordet, men aldrig havde han været klar over, hvad det var for en Videnskab, mindst havde han anet, at det var saa farligt at komme dens Dyrkere nær. Lenoir var ligbleg. Den kolde Sved sprak ud paa hans Pande, og fra hans Isse over-

rislede den Resten af Nakkens krøllede Polkahaar. Saa brast han i Graad. Det hjalp ham til at faa Mælet igen. Han talte hurtigt, men stammende:

— Jeg har vist omtalt . . . at min forrige Stilling bragte . . . ikke ganske ringe Fristelser over mit Hoved . . . Jeg var . . . tør jeg vel nu sige . . . velskabt . . . og Ekstremiteter i Trikot . . . de virker saa underlig paa mange . . . Kvinder . . . i meget forskelligartede . . . sociale Stillinger . . . Jeg har altid været diskret . . . men, om Overlæreren var bekendt med . . . med de Offerter . . . de Tilbud om *Rendez-vous* og sligt . . . som jeg har modstaaet . . . og det uden at være bleven sat i Stand til at resistere ved en videnskabelig og filosofisk Opdragelse . . . Ja, det kunde aldrig falde mig ind at . . . benytte mig af de Inviter, jeg fik fra bedre Lag og bringe Ulykke over en finere Familie . . . Men min Lidenskab blev temmelig betydelig oppirret ved alle disse *billet doux* . . . saa . . . ja saa . . . ja saa skete Ulykken . . . at min Værtindes . . . en Skrædderens Datter nedkom med Louis . . . men jeg giver Dem min *parole d'honneur* paa, at det var hende, som . . . var meget presserende . . . og hendes Liv har hverken før eller senere været . . . et respektabelt Fruentimmer værdigt . . . om Mariage kunde der ikke være Spørgsmaal, især da jeg brak mit Ben.

Lenoir sank mat om i Sædet paa den Stol, ved hvis Ryg han havde holdt sig.

— Ja, det forstaar jeg meget vel, gode Lenoir, sagde Tofte, og den Historie er hverken meget mærkværdig eller meget forargerlig for mig, som ser paa Verden med lidt græske Øjne, og som er mere enig med Horats's Livssyn end med Præsterenes. Jeg forstaar ogsaa Dantes og Troubadourernes Dualisme i Elskov — en ideal Kærlighed, en Muse . . . og saa en, der kan dulme Livets lavere Instinkter . . . Men naa . . . Det var ikke det, vi skulde tale om. Det, jeg vil skænde paa Dem for, er, at De har ladet Louis løbe og bisse om. De havde ikke Raad, vil De sige, til at lade ham studere, og han havde ikke Hoved til det. Men han havde jo Lyst til Dansen . . . den sværmede De selv for; jeg kan allerbedst lide Dem, naar De taler om Deres Begejstring for Kunsten og for Deres store Mester. Hvorfor lod De ikke Louis prøve sin Lykke? Hvorfor sendte De ham til en Trællegerning, som jeg, paa Ære, ogsaa vilde være løben fra, hvis jeg havde været i hans Sted. Staa bag en Disk og være Slave for